

Není zákonného předpisu — a stížnost se také žádného platného předpisu nedovolává — z něhož by se dalo dovoditi, že úřad, který má rozhodnouti o otázce, zda osoba u něho obviněná se dopustila přestupku § 25 živn. ř. tím, že si zřídila živn. provozovnu bez předchozího úředního schválení, nesměl si v rámci tohoto trestního řízení řešiti prejudiciálně otázku, zda provozovna ta podléhá schválení podle cit. zákonného ustanovení čili nic. Není zejména předpisu takového ani pro ty případy, kde byla zřízena provozovna, která podléhá úřednímu schválení pouze podmínečně podle druhého podvěti cit. předpisu, t. j. jen tenkrát, jestliže je způsobila obtěžovati sousedstvo účinky tam zvláště vytčenými. Proto nemohl se nss přikloniti k názoru hájenému st-lem, třebaš byl opřen o praxi a literaturu ve stížnosti citovanou, kteráž ostatně má svůj základ v právním řádě starším, dnes již změněném a byla zřejmě vedena snahou, aby rozhodování o otázce, zda určitá provozovna spadá pod ustanovení § 25 živn. ř., nebylo převáděno do řízení trestního, v němž podle tehdy platného předpisu § 48 zák. o ss nebyla příslušnost ss-u ještě zavedena.

Tím je tedy tato jediná námitka, vznesená proti druhému bodu nař. rozhodnutí vyvrácena, a slušelo proto stížnost v celém rozsahu zamítnouti.

Č. 11.296.

Mimořádná opatření poválečná: VI. nař. č. 106/1931 Sb., o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových, neposkytuje straně právního nároku na státní příspěvek k úhradě takovéto škody.

(Nález ze dne 23. května 1934 č. 4222/33.)

Věc: Mg. Ph. Václav M. v P. proti ministerské komisi zřízené ve smyslu § 4 vl. nař. č. 106/1931 Sb. o státní příspěvek k úhradě škody válečné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 5. září 1921, došlým k min. zahr. 6. září 1921, přihlásil st-l škody způsobené mu válečnými událostmi v částce 34.000 Kč. V dalším obsahu podání bylo uvedeno, že ztráty ty utrpěl st-l v době svého zajetí v Přemyslu a za svého nuceného pobytu v Rusku od 21. března 1915 do 15. června 1916. Při svém návratu z Ruska přihlásil ihned tyto škody a obdržel od rak.-uher. min. války roku 1918 jako výpomoc 500 K. Následuje výpočet a ocenění jednotlivých předmětů.

Podáním z 29. října 1924, řízeným na mno a došlým k posádkovému vojenskému velitelství Velké Prahy 4. listopadu 1924 žádal st-l o náhradu škody způsobené mu tím, že mu policie v Přemyslu zabavila předměty uvedené v připojeném seznamu a oceněné 522 Kč. Seznam ten jest podle spisů soudně ověřený opis seznamu věcí zabavených u Václava M., vydaného v Přemyslu 22. dubna 1920 tamním policejním úředníkem. V podání jest dále uvedeno, že o náhradu této škody žádal st-l písemně min. zahr. 16. května 1920, že však žádost ta byla tímto min. vrácena mno. Toto podání vyřídilo mno výnosem č. 29212/1919 v ten smysl, že

přihlášenou škodu v částce 522 Kč přijalo do soupisu, jehož min. zahr. užije při mezistátním jednání s Polskem o náhradu škod převratových a popřevratových. Současně upozornilo mno st-le, že není dosud známo, kdy dojde k řešení té otázky a že nelze předvídati výsledek jednání.

V podání de pres 7. prosince 1931, učiněném u komise pro likvidaci válečných škod při min. vnitra, ukázal st-l na obě výše zmíněná podání a na vyřízení, jehož se mu dostalo posléze uvedeným výnosem mno a uváděl, že doplňuje své podání ze září 1921 tím, že jest čsl. státním občanem, že bydlí od převratu v Praze a že jest v důsledku utrpené válečné škody ohrožen na své hospodářské existenci. Ve svém přiznání k dávce z majetku přiznal k 1. březnu 1919 jmění 35.211 Kč a zaplatil na dávce té 3.000 Kč. Jest svobodný a od srpna 1920 na trvalém odpočinku. Jeho výslužné činilo měsíčně do roku 1926 Kč 1.100.—. Od roku 1926 do roku 1930 měsíčně 2.000 Kč a od té doby 3.100 Kč. Podání obsahovalo konečné žádání, aby st-lovo podání z 5. září 1921 bylo příznivě vyřízeno.

Podle spisů byla obě úvodem zmíněná podání meziministerskou komisí projednána ve schůzi konané 14. října 1932 a zamítnuta, a to podání první z 5. září 1921 s poznámkou, že hospodářská existence strany není ohrožena, podání pak druhé z 29. září 1924 s poznámkou stejnou a dále, že přihláška jest opožděna.

Výnosem min. vnitra z 24. října 1932 dostalo se pak st-li tohoto vyřízení: »Vaše přihlášky byly pojaty do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu. Jednání toto skončilo bezvýsledně. Ministerská komise, zřízená při min. vnitra, přezkoumavši Vaši přihlášku podle vl. nař. ze 3. července 1931 č. 106 Sb., státní příspěvek k úhradě škod Vám nepřiznala.«

O stížnosti brojící proti nepřiznání státního příspěvku nss uvažil:

Podle ustanovení vl. nař. ze 3. července 1931 č. 106 Sb., o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových, může býti osobám, které podaly do konce roku 1921 přihlášku, podle vl. nař. č. 366/1920 Sb. o přihlašování, vyšetřování a soupisu válečných škod podle mírových smluv, poskytnut státní příspěvek v hotovosti k úhradě těchto škod, jsou-li čsl. státními občany, nemají-li v době vyhlášení tohoto nařízení bydliště mimo území Čsl. republiky, jsou-li dosud v důsledku utrpené škody ohroženy na své hospodářské existenci a nebyly-li již jiným způsobem odškodněny (§ 2). Za podmínek právě uvedených, může býti státní příspěvek v hotovosti poskytnut též k úhradě škod způsobených v době připravovaného plebiscitu hornoslezského, pokud byly přihlášeny nejpozději do 1. února 1922 (§ 3 lit. c). O poskytnutí státního příspěvku podle §§ 2 a 3 rozhoduje zvláštní komise, jež bude zřízena u min. vnitra, jež rozhoduje s konečnou platností podle volného uvážení, přihlížejíc k počtu žádostí, k pohotovým prostředkům a k osobním, zejména majetkovým poměrům žadatelovým (§ 4).

Z těchto ustanovení plynou po právní stránce tyto důsledky:

Na poskytnutí státního příspěvku nemá strana právního nároku, a to ani tehdy, jsou-li splněny v tom kterém případě veškeré podmínky, uvedené v § 2, resp. v § 3 cit. nař. č. 106/1931 Sb. To plyne z dikce cit.

§§ 2 a 3, že příspěvek ten může být poskytnut, jsou-li splněny podmínky dále v tomto bodě uvedené. Stanovení těchto podmínek nemá právní význam pro vznik nároku stran na státní příspěvek, nýbrž vyjadřuje jen jasně vůli zákonodárcovu, že nejsou-li splněny, nesmí být příspěvek, o nějž se jedná, poskytnut, i kdyby s hlediska ekvity neb z důvodů jiných jeho poskytnutí bylo doporučitelné. Stanovení řečených podmínek jest tudíž instrukcí pro rozhodující orgán, stanovící meze jeho působnosti a odpovědnosti. Teprve, byly-li veškeré tyto podmínky splněny, může orgán ten — ministerská komise zřízená při min. vnitra — podle § 4 volně uvážiti okolnosti toho kterého případu, přihlížejíc k momentům v této normě uvedeným a výše dotčeným, zda státní příspěvek poskytne či nikoliv. Nemá-li strana za žádných okolností právní nárok na poskytnutí příspěvku toho, pak ji nelze přiznati ani nárok na to, aby jí byly sděleny motivy, které vedly rozhodující orgán k jeho nepřiznání.

Aplikují-li se tyto úvahy na daný případ, nutno dospěti k závěru, že stížnost není důvodna ani věcně, pokud se snaží zkonstruovat právní nárok st-lův na poskytnutí státního příspěvku ani po stránce formální, pokud tvrdí, že ji stihá procesní újma tím, že jí nebyly sděleny důvody nař. rozhodnutí, resp. skutkové předpoklady, na jichž základě a za jejichž zhodnocení dospěl žal. úřad k svému výroku, straně nepříznivému.

Č. 11.297.

Pozemková reforma: Svůj výrok vešlý v právní moc, že určitý statek nepodléhá záboru podle § 3 a) záb. zák., nemůže stpův do-datečně zrušiti z důvodu, že důsledkem změny právního nazírání na význam cit. předpisu dospěl k názoru, že onen statek záboru podléhá.

(Nález ze dne 23. května 1934 č. 10.437/33).

Prejudikatura: Boh. A 9823/32.

Věc: Nadační fond polního podmaršálka generála Petra hraběte Strozziho, zastoupený českou finanční prokuraturou v Praze, proti státnímu pozemkovému úřadu o zábor.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 24. října 1930 vyslovil stpův, že 1. veškeré nemovitosti velkostatku H., jež jsou vlastnictvím invalidní vojenské nadace Petra hraběte Strozziho, jsou zabrány státem ve smyslu zák. č. 215/19 Sb. a že 2. současně zrušuje jako zmatečný svůj výměr z 26. srpna 1922, jímž sdělil české finanční prokuratuře, že tento nadační velkostatek podle § 3 a) záb. zák. záboru nepodléhá.

Nálezem Boh. A 9823/32 zrušil nss toto rozhodnutí pro nezákonnost proto, že při výměru z 26. srpna 1922 běžeti mohlo nikoli o akt zmatečný, nýbrž jen o akt nezákonný nebo formelně vadný, že pouhá materiální nezákonnost, resp. formelní vadnost nemaří sama o sobě jeho právní existenci, i že tak odpadl předpoklad pro nové rozhodování stpův-u o záboru tohoto velkostatku.